

get omhandler. Bestemmelsen indeholder samtidig en bemyndigelse for socialministeren til at henlægge opgaver til styrelsen.

Til § 14.

Det fastslås, at socialministeren er øverste administrative myndighed med hensyn til spørgsmål om social bistand. Herved gøres det muligt for socialministeren at optage de lokale myndigheders behandling — men ikke afgørelse — af en sag til nærmere undersøgelse. Endvidere indeholder bestemmelsen hjemmel for, at socialministeren udsender administrative forskrifter i forbindelse med lovens gennemførelse.

Til kapitel 4.

Til § 15.

I overensstemmelse med retningslinierne i socialreformkommissionens I. betænkning fastslås det, at de lokale myndigheders afgørelse i første omgang indbringes for amsankenævnet, i anden instans for den sociale ankestyrelse. Det forudsættes, at regler for amsankenævnenes sammensætning indarbejdes i den sociale styrelseslov. Reglerne om klagefrist og om adgang til at dispensere herfra svarer til reglerne herom i de følgelove, der er gennemført i forbindelse med loven om den sociale ankestyrelse. De særlige regler om anke til domstolene vedrørende tvangsmæssig anbringelse efter lov om børne- og ungdomsforsorg og loven om forsorgen for åndssvage og andre særlig svagtbegavede omtales i lovforslaget specialafsnit om hjælpeforanstaltninger uden samtykke.

Til § 16.

Reglen svarer til forsorgslovens § 17, men således at ankestyrelsen er ankeinstans i stedet for socialministeren.

Til kapitel 5.

I dette kapitel er samlet en række bestemmelser om oplysnings- og indberetningspligt samt straffebestemmelser, der på nuværende tidspunkt findes navnlig i forsorgsloven og loven om børne- og ungdomsforsorg.

Til § 17.

Det fastslås, at den, der søger bistand, har pligt til at lade sig undersøge og behandle, og at andre har pligt til at medvirke ved en sags oplysning. Tilsvarende bestemmelser findes i den gældende lovgivning. Formuleringen svarer til en bestemmelse i loven om den sociale ankestyrelse.

Til § 18.

En tilsvarende regel om underretningspligt med hensyn til ændring i forholdene hos den, der modta-

ger bistand, findes i den øvrige sociallovgivning. I forslaget § 25 findes en regel om tilbagebetaling, der kommer til anvendelse, når tilsidesættelse af underretningspligten har ført til, at der uberettiget er modtaget ydelser.

Til § 19.

Efter stk. 1 bemyndiges socialministeren til at fastsætte regler om underretning for personer, der udøver tjeneste eller hverv for det offentlige og herunder får kendskab til forhold, der må antages at give anledning til ydelse af bistand. Med hensyn til hjælpeforanstaltninger for børn gælder en sådan underretningspligt på nuværende tidspunkt efter børneforsorgslovens § 21.

Da der i visse af de love, der henføres under lovforslaget, findes regler om en indberetningspligt også for personer i ikke-offentligt hverv, f. eks. i revalideringslovens § 2, gives der efter stk. 2 i forslaget endvidere socialministeren bemyndigelse til at fastsætte regler om underretning fra andre grupper af personer, der under udøvelse af deres erhverv får kendskab til et behov for hjælpeforanstaltninger. I medfør af bestemmelsen vil der kunne fastsættes regler om indberetningspligt for praktiserende læger.

Til § 20.

Bestemmelsen svarer til § 22, stk. 1, i lov om børne- og ungdomsforsorg.

Til § 21.

Bestemmelsen svarer til straffebestemmelser i den gældende sociallovgivning.

Til § 22.

En udtrykkelig regel om tavshedspligt for personer, der deltager i lovens administration, findes i § 114 i lov om børne- og ungdomsforsorg, men udelades i lovforslaget under hensyn til, at dækkende regler om tavshedspligt findes i straffeloven. Fra børneforsorgslovens § 114 overføres derfor blot reglen om, at straffelovens regler om forbrydelser i offentlig tjeneste eller hverv kan anvendes, også når hvervet hviler på offentligt valg.

Til § 23.

Bestemmelsen svarer til § 112 i lov om børne- og ungdomsforsorg.

Til § 24.

Bestemmelsen svarer til § 113, stk. 1, i lov om børne- og ungdomsforsorg.

Til kapitel 6.

I dette kapitel samles reglerne for, hvornår og på hvilken måde offentlig hjælp — undtagelsesvis — kan kræves tilbagebetalt.